

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

XII. Ter felix P. Julii mors.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

Hinc map-
pa Geogra-
phica.

P. Julius &
Deus cer-
tant inter
se.

animo magnam mundi partem à Patre Julio emensam. Reliquit hac de re mappam Geographicam suo pugno eleganter delineatam, hodiéque quasi sacras reliquias à Petro Francisco pronepote asservari solitam. In hac videre est, eum animarum causâ tres mundi partes, Asiam, Africam, Europam sic percurrisse, ut in multis provinciis & regionibus non reliquerit terras, castella, & vicos, in quibus non ferventes per conciones & missiones disseminaverit Evangelium Christi; & hoc totum ætate jam devexâ, corpore senili, & infirmo, inter latronum pericula, inter hæreticos & infideles, in fame, & paupertate, inter tempestates, & insidias, inter gravissimas omne genus persecutionum procellas, & concludet ambos inter se certasse, Julium in obijciendo mille discriminibus capite suo pro amore Dei, & Deum in præservando ipsi salutem corporis pro salute proximorum, deducendo illum miris modis ad ætatem valdè longævam octoginta & unius annorum, ut eum denique ad condigna tot meritis & laboribus præmia evocaret, non ex uno maris fundo, aut procellosi fluminis æstuario, non per fulminei tyranni acinacem, non ab infami patibuli arbore, prout ipse toties optaverat, & aggerata ipsi pericula sæpè spem fecerant, verùm de media fratrum corona sibi carissimorum, de fertilissimo Italiæ climate, inter populorum plausus, & teneras amicorum lacrimas, ut omnes facile ex placido & glorioso mortis genere arguerent, cum æternum beatè incepisse vivere.

C A P U T XII.

Ter beata Patris Julij Mors.

POSTEAQUAM Pater Julius quasi toto vitæ suæ decursu magnam mundi partem in continuis missionibus ad redimen-

redimendas animas à servitute Dæmonum, & liberanda corpora ex infidelium captivitate per tot rerum discrimina percurrerat, placuit tandem sanctæ obedientiæ revocare illum domum & ad domicilium stabile nobilissimæ, & amplissimæ civitatis Neapolitanæ, ubi sine ulla excursionem dici pro vero potest propter innumerabilem populi multitudinem ipsi campum obtigisse excolendum supparem florentissimo regno. Et certe hisce ultimis vitæ annis, quibus illic demoratus est, eam bonarum frugum visus est mesuisse segetem, quas ab ejus indefessa caritate sperari fas erat, & nos aliàs delibavimus, & magis sequentibus in capitibus sub pretiosis ejus virtutum, & gratiarum involucris degustabimus. Jam dudum ille maturus cælo erat, quò identidem, ut diximus, anhelaverat, & his ultimis temporibus ejus desiderium nimium quantum increverat, id quod palam fiet ex plurimis ejus literis, quas Neapoli ad suos caros amicos pro eo, ac pluribus in locis dicitur, exaravit. Et Deus quidem, ut ardentissimis servi sui desideriis ex parte faceret satis, aliquot ante annis præcisum mortis diem ei revelavit, quemadmodum, & ipsemet eundem prædixit, & indicant articuli pro ejus apotheosi typo mandati, ex quibus & illud depromimus, quantum hic referemus de iis, quæ ante & post ejus mortem admiratione digna contigere. Et in primis summo ei solatio fuit diem illam sui obitus fore vigiliam sive pridianam Assumptionis B. Mariæ Virginis, cui semper tenerâ devotione addictissimus vixerat. Itaque à sexto in septimum mensem, antequam emigraret, incredibilibus exhaustus laboribus pro salute proximorum exantlatis, annorum quoque pondere pressus coactus fuit decumbere in lecto, & admittere ex imperio superiorum à focio cubiculi ea ministeria, quæ licet eorum dudum vel maximè indigus, constantissimè tamen recusaverat. In longa hac infirmitate fuit ejusmodi illius patientia, ac di-

Termino Missionibus imposto revocatur Neapolim.

Magnos fructus colligit Neapoli.

Anhelat ad ultimum suum finem.

Diem obitus præcivit.

Gaudium, quod esset in vigilia assumptionis optendum.

Invitus cogitur admittere focium cubiculi.

Deposicio
Francisci
Purpuræ
jurata.

Præscivit
causam ad-
ventus mei
antequam
aperirem.

vina cum voluntate conformitas, mentis hilaritas, ut sum-
mum omnibus præbuerit exemplum, qui ad eum invisen-
dum venerant, insigne aliquod ab eo documentum in reli-
quam vitam relaturi, prout ad Patrem Mutium Vitelle-
schum nostræ Societatis Generalem scripsit Pater Jacobus
Aniellus, nec non & Dominus Franciscus Purpura in de-
positione juratâ, à me visâ & lectâ, quæ quia multas
laudes continet de Patre Julio, & fidem facit iis, quæ adhuc
de eo diximus, & fusiùs dicemus in posterum, videtur ope-
ræ pretium esse eam hic referre sequentem in modum.
*Pater Iulius Mancinellus Reverendissimi Cesaris Costæ Archi-
episcopi Capuani nepos, & cognatus pariter Reverendissimi Iulij
Rossi Archiepiscopi Amalphitani in regno Neapolitano Pontificij
Nuntij fuit magnus amicus meus, & per sex annos valde fami-
liariter cum illo egi. Semper illum habui pro homine sancto, &
propterea in magna à me veneratione habitus, & ipsius conver-
satio multum me absterruit à committendis peccatis. Adij eum
in Capite Montis, ubi valetudinis causâ morabatur, ut aliquid
mihi aspergeret consolationis, quâ magnopere egebam in quadam
magna mentis afflictione. Ipse post solitas salutationis datas
& redditas vices, horam integram mecum disseruit eum in mo-
dum, ut appareret eum scire causam adventus mei. Planè me
solatij plenum, imò ex toto liberum ab ea animi ægitudine di-
misit, nec unquam amplius simile quid in eo genere persensit.
Multo antè, quàm moreretur bonæ memoriæ Pater Claudius
Aquaviva, habuit revelationem, ipsi successurum Patrem Mu-
tium Vitelleschum, & ipsâ Dominicâ, quâ electio successit, inter
operandum sacris eam cognovit, & in sacrario Collegij, prout te-
statur frater Angelus, scriptam reliquit. Die Martis sequenti
veni in Domum Professam, & frater Hieronymus Sacristanus
ex me quesivit, num scirem, quid Pater Iulius de hac electione
scripsisset? respondi me nescire, & extemplo me contuli in cel-
lam, reperi dictum Patrem litantem ad aram, ubi perliravit,
dixit*

dixit mihi, se sub missâ Dominicâ fuisse certum factum de Electione Patris Mutij in Generalem, & hoc ex impulsu reliquisse in sacrario Scriptum. Habuit insigne prorsus prophetiæ donum, & omnes ejus prophetiæ factæ sunt veræ. In illo notavi magnam humilitatem, summum sui expugnandi studium, inclitam patientiam, caritatem & desiderium juvandi proximum mirum! quàm singulare. Summè amicus fuit pauperum, libentissimè visitavit ægros; consolatus est illos miris modis, orationi addictissimus, valde cautus in trutina temporis probè impendendi.

Donum
prophetiæ

Ipsius conciones non excedebant horam dimidiam. Solitus est dicere in fine; Hoc satis est pro recreatione; nunc me ad dicendum officium, ad orandum Deum. Erat observantissimus Instituti, & magnus eorum amicus, qui essent ejus peraquè observantes. Obedientiæ erat deditissimus, absque facultate nec dabat, nec accipiebat quicquam, quamvis minutissimum quid. Ultimis septem mensibus vitæ, quibus lecto hæbat affixus, quasi quotidie multis horis cum eo egi; notavi numen multam ei occasionem præbuisse merendi. Dicebat sæpius; Benedictus Deus! Quidquid ipsi immitteret, vultu erat semper sereno, & lato. Rogatus à multis, ut in paradiso ipsorum meminisset, solitus est respondere, spero omnino.

Alia virtutum decora

In doloribus vox;
Benedictus
Deus!

Hucusque Franciscus Purpura. Qui addit prophetias non paucas in particulari, & a Julio non pauca patrata miracula, de quibus nos alio loco. Vehementer hæc tanta virtus displicuit antiquo veteratori, qui paucis ante mortem diebus ipsum brachio arreptum, & raptatum per cubiculum sub lecto eum ita viribus destitutum reliquit, ut metu, ne mox expiraret, statim fuerit sanctissimis Sacramentis, scilicet Viatico, & extrema unctione muniendus. Pars illa brachij, quam Alastor corripuerat, perstitit fædum nigra, & ferrugineis bullis interfusa. Verum non poterat fallere revelatio divina de vigilia assumptæ Virginis. Igitur illa nocte versus quartam eunte, cum in vicino cubiculo ipsius

Vult orare
in paradiso.
pro amicis

Impetus
Diaboli in
eum.

focius

Monetur
focius cu-
biculi de
morte.

Accurrunt
aliquot Pa-
tres.

Moritur
ætatis an-
no 81.

Gertamen
pro ejus re-
liquiis.

Fratres no-
stri funus
defendunt.

Ad exe-
quias civi-
tas concur-
rit prope
universa.

focius frater Leonardus de Judice acquiesceret, audivit vocem claram, quæ ipsi distinctè altâ voce dixit hæc Formalia: *Tuus Pater Iulius moritur, & tu hic dormis?* Excitatus his vocibus frater extemplò consurrexit, & currens ad cubiculum patris reperit illum multum aggravatum; orat pater, ut vocet confestim Sacerdotem, mortem enim jam jam in propinquo esse. Convenerunt statim Pater Minister, & pauci alij: Pater Gregorius Mastrillus præpositus non potuit adesse tempore, & in coronâ illorum post horam dimidiam, hoc est, versus sextam noctis primò fixè intuens imagines Sancti Patris Ignatij & Sancti Francisci Xaverij, inde velut in suavissimâ extasi elevatis in cælum oculis contemplabundus, prout memorant Gloriæ Virginales, facie amænissimâ, & renidente expiravit ætatis anno octuagesimo primo, religionis sexagesimo primo in Domo Professâ.

Morte per urbem vulgatâ fuit concursus ad ejus funus opinionem sanctitatis, quam de ejus insigni bonitate, & sanctimoniâ habebat, par, hoc est, planè maximo major, populi, nobilium, Titulorum, religiosorum omne genus, & ordinum. Cultris, & forficibus grassabantur in ejus crines, lacerabantur vestes, tantum non denudabatur. Direptus pileolus Sacerdotalis, crepidæ ablatæ, & fratrum nostrorum robori, & animositati debemus, totum ejus sacrum corpus non fuisse in minuta discerptum frustula; surripuerunt illud magno nisu, & intra sacelli cancellos deposuere, sic ut pietati oculorum aliquid indulgeretur, rapacitati autem manuum planè subtraheretur. Mansit hic satis diu, quanquam ad votum, & desiderium numerosissimæ civitatis videretur brevissimum tempus, quæ ad exequias ejus, faciente sumptus nobilissimo Domino Antonio Carmignano, quasi confluit universa. Triduo post integer adhuc, & incorruptus fuit præter morem nostrum inclusus sarcophago plumbeo ad id

id ab illo ipso Domino Antonio Carmignano perquam addicto ipsi preparato, & humatus in nostra usitata sepultura; quamvis triennio ferè post, cum gratiæ, quas Deus per ipsum operabatur, identidem crescerent, ac populorum acensus in dies aueretur, ad iteratas nobilissimo civitatis preces, de consensu admodum Reverendi Patris Generalis, honorificè translatus est ad aram maximam, & tanto tempore post sepulturam repertus est sic integer, pulcher & incorruptus, ut videri posset tunc primum mortuus; prout affirmat Pater Jacobus Aniellus in sua relatione ad Patrem Mutium Vitelleschum.

Urbis postulatū transferatur.

Faciunt fidem publicam tres honoratæ personæ tam sæculares, quàm religiosi, prout asseritur in eadem relatione, & testantur articuli excusi, de fronte ejus, antequam humaretur, processisse odorem suavissimum, quod pictorem primum advertit, qui ejus effigiem conabatur coloribus exprimere, & inde nostrum Patrem Albertinum, qui exploraturus, utrum ille odor proveniret ab arte, jussit afferri aquam, & probè lavari faciem, quæ lavata æquè illam celestem exhalabat fragrantiam, quam diu extra sepulturam fuit. Caro ejus tractabilis, flexibiles manus & brachia, vultus peramænus instar vivi. Statim à morte divulgatæ per urbem sunt servi Dei imagines expressæ in telâ, quæ etiam ipso vivo in veneratione erant, & passim expetitæ. Fuere etiam incisæ æri diversis formis. Aliæ in actu adorantis sive venerantis beatissimam Virginem ipsi de cælo apparentem. Aliæ genu flexi coram sanctissimo Sacramento; quorum utrique tenerrimo cum affectu & pietate erat addictus. Sub hisce imaginibus legebantur diversa elogia, apta admodum & ingeniosè inventa ad declarandas ejus virtutes & sanctimoniam, quæ passim volitabat per ora virum, de quibus unum, quod paucis verbis multa dicit, hic placet referre, & est hujusmodi

Repertus integer & pulcher cum fragrantia.

Odor suavissimus ex ejus vultu.

Imagines vulgari ceptæ.

P.

P. Julius

Elogium
P. Julij.

Pater Julius Mancinellus Maceratensis,
Sacerdos, Professus Societatis Jesu.

Prophetiæ dono, vitæ puritate, &
Sanctitate, &

Miraculorum gloriâ illustris,

Anno ætatis LXXXI.

Religionis LXI.

Obijt Neapoli die XIV. Augusti,

Anno M D CXVIII. in Domo Prof.

In cujus Templo sub

Ara maxima

Illius Corpus

Neapolitanæ Urbis rogatu honorificè

Affervatur

Neapoli Superiorum permiffu.

Dominæ
Brancaciæ
revelatur
mors & alia
de P. Julio.

Vivens di-
ctus Beatus
Julius.

Vivens di-
ctus Beatus
Julius.

Et post
mortem.

Revelavit inde DEVS cuidam piæ Dominæ, Mariæ
Brancaciæ, Virgini quadraginta annos natæ, omnes cum
sanctitate actos, Patrem Julium mortuum, & Patrem Sa-
sum pro concione ejus vitam explanare populo, proclama-
re miracula, & reliquos Patres spargere ejus virtutes in vul-
gus, ejusque nomen ubique locorum celebre reddi. Talis
certè passim opinio fuit de ejus bonitate; de cujus nomine
& fama sanctitatis dicemus nos diffusius infra in capite
separato. Nec alio nomine adhuc vivens appellabatur
Neapoli, quàm *Beatus Julius*, quemadmodum multi Do-
mini ac patres nostri contestantur suis in literis, quas habeo
penes me. Et post mortem itidem *Beatus Julius* audit. Ut
scilicet pro tali aliquando declararetur à Sancta Sede Ro-
manâ, ac publicos consequeretur honores, convenerunt
pleno senatu in aula Palatii in Sancto Laurentio majore
tanquam,

tanquam in regio ac publico consilio sub 28. Januar. anno
 M D CXXI. ac condiderunt publicum decretum in
 forma authentica, cujus plures apochas ego vidi laudibus
 Patris Julij refertas, quibus majores non possent in medium
 afferri. In hoc eliguntur multi, itque primarij nobiles, &
 aliquot excellentes Doctores, ut summa fide, ac pro aucto-
 ritate summo Pontifici, vel cuivis alteri, ad quem opus est,
 repræsentent raras & præcellentes Patris Julij virtutes eum
 in finem, ut tandem aliquando deveniatur ad Apotheosin,
 sicut diximus, jam tunc inchoatam, & quadamtenus pro-
 motam per processum à Domino Cardinale Archiepisco-
 po Caraffa, qui & ipse multos Canonicos & alios elegit
 eundem in finem. Verum postea, ut obediretur Urbani
 VIII. decreto, res intermissa est. De hac re venerunt literæ
 complures ad manus meas à Domino Cardinale Boncom-
 pagno successore Archiepiscopo Neapolitano, in quibus
 contestatur se collaturum omnem sollicitudinem & cu-
 ram, ac pollicetur sanctè civitati Macerateni omne auxi-
 lium & auctoritatem circa processum ejusdem Canoniza-
 tionis. Aliquot item à Domino Cardinale de Ascoli, &
 plures à Patre Mutio Societatis Jesu Generali ad eandem
 Civitatem ejusdem tenoris & finis summis cum encomiis
 de Patre Julio.

Insuper Reverendissimus Pater Andreas Pescara Ca-
 staldus admodum RR. Patrum Theatinorum Generalis
 die 8. Decemb. anno 1620. Neapoli fecit Decretum à me
 visum, in quo præter plurimas eximias laudes de integrita-
 te Patris Julij, & Societatis nostræ (propter quod & ipsi Re-
 verendissimo Patri, & toti suo Ordini semper se fatebitur
 obligatissimum Societas) concedit omnibus suis subditis
 facultatem, ubicunq; opus fuerit, examinandi, & testifican-
 di juridicè virtutes, & illustria facta servi Dei. Omnes pro-
 in allaborabant toti mundo nuntiare illustrem Patris Julij

Conventus
 aguntur de
 ejus Apo-
 theosi.

Cardinalis
 Boncom-
 pagnus
 promittit
 omne au-
 xilium.

Favet &
 Reveren-
 dissimus P.
 Generalis
 RR. PP.
 Theatino-
 rum.

Poloni reliquias perunt.

et amara

PP. Neapolitanorum nimia modestia.

etiam

Hortatur Maceratam, ut zelaret pro suo cive.

Beatissima Virgo vocat se Poloniarum reginam.

Placet orari pro illo regno.

virtutem, qui pro salute magnæ ejus partis impendendo se id fuerat promeritus. Ab usque summota Polonia scripserunt Neapolim petentes aliquam ejus icunculam, vel reliquias. Et Poloni ipsi nonnullas illie curarunt æri incidi, & in ipsa regiâ civitate, ubi viva ejus memoria adhuc vigeat, unam aliquam summa cum veneratione exposuere, summo item honore ejus reliquias devenerati. Soli nostri Patres Neapolitani, dicam, nimis fortan rigidi fuere in admittendis publicis demonstrationibus, quas Neapolis deferebat Patri Julio, ita ut Dominus Franciscus Purpura, magnus ejus gloriarum promotor in unis suis literis 3. Jan. anno 1625. ad Dominum Flaminium Mancinellum Maceratam dicit plurimum dolere ejus iconem in loco privato servatam, nimiam patrum modestiam noluisse exponere in templo ad latus ejusdem sepulchri, licet electi, ut id fieret, replicatis vicibus institerint. Hortatur potenter Civitatem Maceratensem, quam dicit habere protectorem suum meritissimum in paradiso, ad æmulandum pro cive suo, ne sinat se vinci ab externis (Polonos intelligit) sed exponat quàmprimùm ejus effigiem, prout splendidè id fecisset in palatio suo, & illum annumeret etiam inter tutelares civitatis.

Enimverò Polonia justissimas habebat causas exhibendi ipsi magnos honores, non solum ex eo capite, quod illic plurimum pro ejus salute elaborasset, verùm quod ipse orans pro bono ejus regni dicebat sanctissimam Virginem matrem festo die sancti Stanislai anno 1610. cum missam pro illo regno diceret, aspectabilem sibi adfuisse in statura duplo altiore, quam ceteræ soleant esse matronæ, majestate humanâ grandiore, dicentem sibi: *Ego sum Regina Polonia, animasse illum, ut consideret, ac majore ad se cum amore & fiducia in posterum recurreret, neve desineret pro illo regno sibi carissimo fundere preces, quando in premium ejus sacrificij, quod*
pro

pro ejus felicitate hodie obtulisset, nunc se illi videndam obtulisset. Placuit autem & Deo, Patri Julio addictos & devotos conservare in illa bona fide, & existimatione, quam habebant de ejus merito in cælo singulari. Dum per aliquot à morte illius dies ad simplicem quarundam recularum contactum inter exequias piè ablatarum, & ad nudam ejus patrocini invocationem patræ ei mira perplacuit. De quibus paucula hic in testimonium veritatis, à multis cum juramento asserta, & potissimum à Domino Purpurâ sapiùs memorato, in sua relatione à me visâ, & à Patre Jacobo Aniello, à Patre item Marco Antonio Palombo è nostra Societate, dabo.

Statim à morte patræ mita-
cula.

A justis Patri Julio persolutis cùm domum rediisset quædam matrona, vehementissimo capitis dolore cœpta est affligi; commendavit se Patri Julio, & positis sub pulvinari pauculis ejus capillis, statim cessavit dolor. Alia persona in gravem febrim incidit, applicavit illi mater partem de cingulo Patris Julij, quæ ipsi felici sorte obtigerat, cùm ejus cadaver certatim diriperetur, jussit filios genu flexos aliquoties recitare orationem Dominicam, & statim abscellit febris, infirmo sanitate donato. Repentinam item salutem restituit ejus Corona, sive Rosarium, duobus aliis infirmis vix applicata. Jacobus Castaldus à medicis depositus proximè aberat à morte, vovit argenteum anathema ad ejus sepulcrum, ubi primùm ejus Coronam attingit, extemplo confanatus est, & solvit votum. Doctor Lucas Patricornus mirum quantum vexatus à Podagra commendavit se Patri Julio cum voto, & subito fuit liber. Altero autem die manè cùm tardaretur se liberare voto, iterum iisdem Podagræ compedibus se sensit teneri. Memor igitur erroris sui, cùm curasset fieri signum ex argento, ita melius cœpit haberi, ut illud à se potuerit asserre ad monu-

Ejus capilli pellunt capitis dolorem.

Cingulum febrim.

Ejus Corona sive rosarium

Sanat Podagricum.

mentum Patris Julij; ubi illic suspendit; mox ex toto convaluit; prout ipse cum juramento deposuit.

Miracula
comitantur
funus.

Demon-
strant pie-
tatem Vr-
bis Neap.

Patrum
modestia.

Patrum de-
positiones
foris inter-
ciocunt.

A seculari-
bus plura
sum nactus.

De similibus & pluribus aliis miraculis per ipsum in vita & post mortem patratis commodius differemus alio in loco; placuit ista hic pauca afferre ex occasione ejus funeris, quia cum statim ab ejus decessu contigerint, dici possunt ejus qualemcunque funebrem cohonestasse pompam, ac devotissimæ civitatis Neapolitanæ demonstrationibus, quibus ejus sanctitatis provehere encomia, & augere nitentur, maximum addidisse pondus. Plura & majora potuissent de vita & morte hujus magni servi Dei resciri; nisi nostri Patres, qui fuerant oculati testes, monstrassent se nimio opere renitentes ad ea scribenda, protestati eorum multi, prout scribit Pater Jacobus Aniellus Neapoli ad P. Mutium Vitelleschum Generalem, quamvis de plurimis factis potuissent facere fidem amplissimam, id se facere nolle, & noluisse absque expressio præcepto paternitatis suæ, se autem multa & præclara collecta habere cum fide authenticâ sæcularium. Hos inter potissimus fuit Pater Joannes Evangelista de Gattis longo tempore Patris Julij Confessarius, qui dicebat scire se res longè dignissimas ad gloriam Dei & servi sui, verum quamvis præceptum hoc fuerat allatum, & lectum publicè per domicilia nostra Neapoli, nihilominus quia forsan patrum nostrorum depositiones perierunt, pauca admodum ab illis potui ego excerpere, maximè de morte servi Dei; & illorum nimia modestia in causa est mihi longè utiliores fuisse Scripturas literas sæcularium Neapolitanorum ab obitu ipsius ultrò citròque misistatas.

Scripsit de gloria Patris Julij Cæsar Eugenius Caracciolus in sua sacra Neapoli, ubi cum nobilissimo encomio rararum suarum virtutum ipsum vocat Sanctum, & comparat cum Sancto Martino Episcopo. Nec hoc contentus,

ipsum

ipsum indigitat Prophetam, nominat Angelum, prout lococitato videri ad longum potest. Loquitur etiam de Patre Julio cum multa laude noster Pater Philippus Allegambe in sua Bibliotheca Scriptorum Societatis Jesu, cujus forsitan testimonium in fine attexemus. Et ipsimet superiores Societatis intuitu illius insignium virtutum, & singularium gratiarum à Deo acceptarum ordinarunt, ut singulis annis die obitus ejus recurrente legeretur in publica mensa aliquod ejus insigne Elogium, præmium non solitum concedi, nisi cum maxima circumspectione & delectu, eorum virtuti, qui vel sanctimonia vitæ, vel morte generosa ad vivum expressissent germanum verorum Jesu Sociorum Spiritum. Quæ lectio plurimum valet ad exstimulandos, & ad imitationem accendendos posteros. Cum Elogio Patris Julij, quod primitus fuerat conceptum, simplici magis, quàm eleganti claudam hoc caput, quod & ipsius concludit vitam. Sic habet

XIV. *Augusti Neapoli in Domo Professâ Anno M D CXVIII. post LXI. annos Religionis, LXXXI. ætatis ad meliorem vitam migravit Pater Julius Mancinellus sanctimonia vitæ, unione cum Deo, patratis multis miraculis, spiritu Prophetiæ clarus, sicut & gloriâ maximorum laborum in variis missionibus non tantum per totam Italiam, Germaniam, Pannoniam, Dalmatiam, Poloniam, Hispaniam, & ceteras Europe provincias in conversione multorum Hereticorum, Turcarum, Schismaticorum, verum etiam per Asiam & Africam in redimendis Catholicis captivis summa cum charitate, Humilitate & patientiâ exantlatorum. Ejus devotio erga Reginam cæli, & erga sanctissimum Sacramentum Altaris fuit per insignis. Et cum sacratissimam Hostiam quotidie offerret, solitus est pati frequentes raptus & extases in oculis omnium.*

Philippus
Allegambe

Elogium
P. Julij pri-
mum &
simplex.

Ejus vitæ
compen-
dium.

LIBER